LIBRIS | We know books

Vladimir Colin

Povestea ursului cafeniu

•

Povestea crocodilului care plângea

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

LIBRIS | We know books

Povestea ursului cafeniu

Urşii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta li se şi spune urşi albi (dar, fireşte, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de ştire şi să nu mă lase să scriu minciuni). Aşa...

Ei, şi iată că printre urşii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare şi frumos, care venea tocmai din munţii noştri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebaţi, că nu ştiu. Ce ştiu e că s-a pomenit acolo şi că a început să caşte ochii la munţii de gheaţă şi la focile care se zbenguiau pe ei.

– Ia te uită! Un urs murdar! strigă o focă, şi toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească şi să se prăpădească de râs.

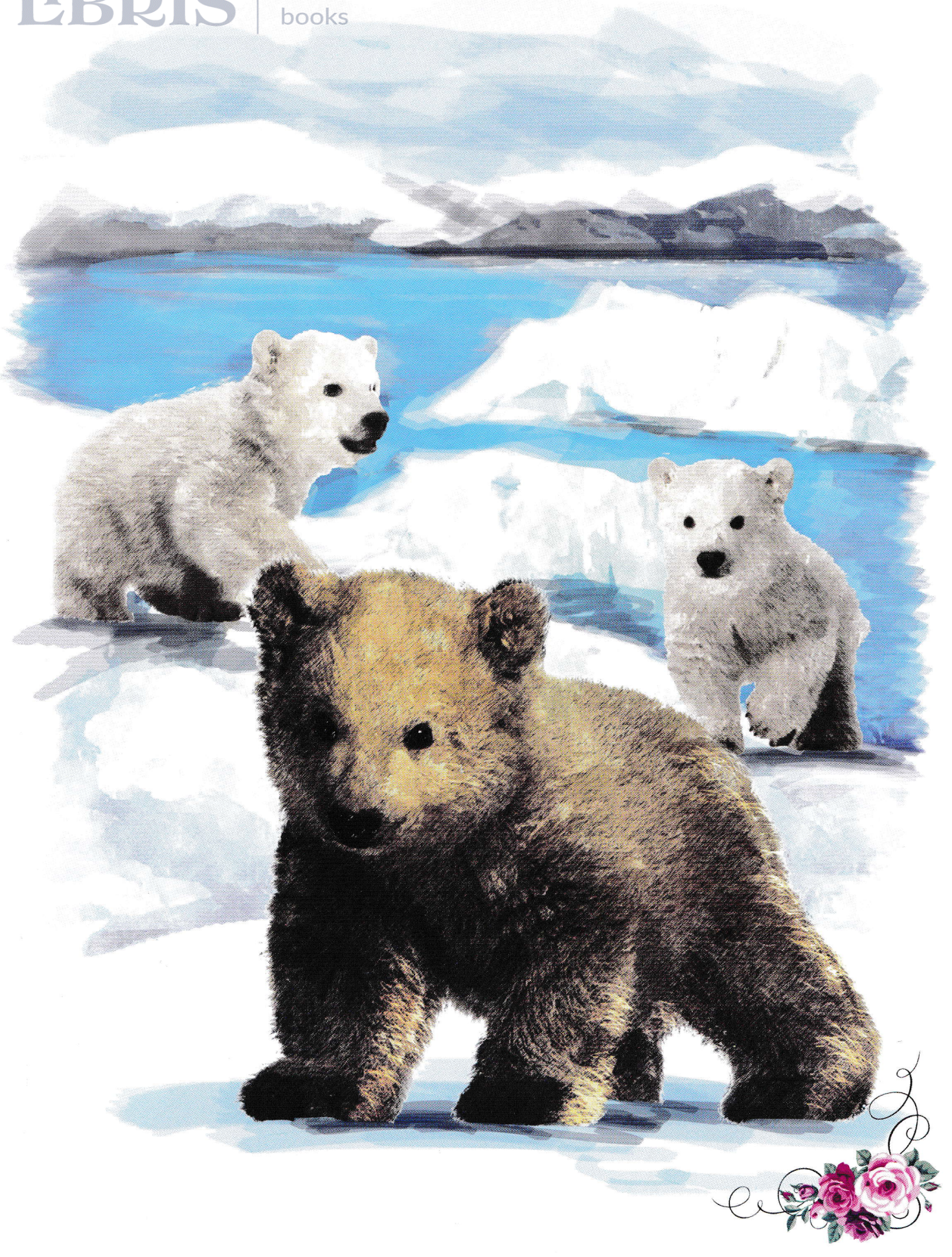
– E mânjit tot!

– De la gheare pân'la bot!

– Vai, vai, ce caraghios!

– Parc-a fost muiat în sos!

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

Povestea crocodilului care plângea

Un crocodil şedea odată pe malul unei ape şi plângea, cu lacrimi de crocodil.

– Vai, vai, cât de rău îmi pare! Vai, vai, sunt nemângâiat!

– Ce-ai păţit, crocodilule? întrebă o căprioară. De ce plângi?

Crocodilul îşi clătină capul şi strigă cu durere:

– Cum să nu plâng, cum să nu plâng dacă am înghiţit adineauri un explorator, cu puşcă şi raniţă, cu tot?

Căprioara, care nu-l avea la inimă pe crocodil, râse bucuroasă:

– Aha! Te râcâie puşca pe gâtlej, aşa-i?

– Da de unde! gemu crocodilul. Nu pricepi nimic!... Ce puşcă? Mă doare inima, inima mă doare când mă gândesc la bietul explorator, pe care l-am înghiţit... Un om atât de îndrăzneţ! Un bărbat voinic, care cunoştea toate pădurile sălbatice, toate cotloanele pământului... Ce nenorocire! Ce nenorocire! Cum am putut eu să-l înghit, cu puşcă şi raniţă, cu tot? Sunt un ticălos, un nelegiuit... N-am să-mi iert fapta asta cât oi trăi!

Şi plângea, plângea crocodilul, plângea cu lacrimi de crocodil.

Căprioara, care se ţinuse departe, se apropie de crocodil, dacă-i văzu durerea, şi încercă să-l mângâie:

– Dragă crocodilule – spuse ea – dacă ai şti cât sunt de fericită că te-aud vorbind aşa... Văd că-ţi pare rău...

LIBRIS We know books

